

د واورې سپړی

لنډې کیسې

لیکوال: نصیر احمد احمدی

۱۳۸۸ ل

www.ketabtoon.net

1

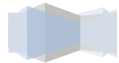
[Ketabtoon.com](http://www.ketabtoon.net)

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سپړی
لیکوال	: نصیر احمد احمدی
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرنډویه ټولنه	: مومند خپرنډویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

ہالی

گراں کاروان صاحب تہ!

جنايت

دسهار په خرڅه کې د پوليسو يو موټر لنډ راتاو شو، ونښود او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر بنسگرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر يوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک يوه پوخ ديوال ته ولي لگولې وو، سر يې کين لور ته ځوړند و او پر تورو گار گوتي وېښتو يې نرۍ پرڅه پرته وه. يو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپينه غاړه يې گوتي کېښودې، خپلو ملگرو ته يې وکتل او دوه درې ځله يې په منفي بڼه سر وځوځاوه. چوپه چوپتيا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څپرې يې نيولې وې او له خولو څخه يې مړه تاوونه پورته کېدل.

يوه عسکر وپوښتل:

— څوک يې پيژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملگرو ته اشاره وکړه، دوی توپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد يې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې يې تړپال پرې وغوراوه. شېبه وروسته موټر پاڅه سرک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د يوچا د ناستې ځای، نږدې گڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره ليکه لا ښکارېدل.

د پوليسو څارنوال (ب) يوه دوسيه راپورته كړه، پاڼه يې واړوله، عدلي طب د هلك مړ بڼه طبيعي بنودلې وه، ليكلي يې وو چې د يخنې له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنايت كومه نښه يې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پيدا كېدو په خاطر د ښار په عمومي هديره كې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسيه يې په الماری كې كېښوده، بيرته پرڅو كې كېناست، د مېز پر سر اېښې بټن يې ټينگه كړه، له زنگ سره يو وچ، كلك سپری په وره كې ودرېد، به بېره يې وويل:

—صاحب!

څارنوال چای وغوښت، سپری په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره يوه بله دوسيه راپورته كړه، څو پاڼې يې واړولې، خو ډير ژر يې بيرته پر مېز كېښوده، يو اوږد اړرمی يې ويست، خپله پكه ككړی يې وگروله، ريموټ ته يې لاس كړ، د تلویزيون چاينلونه يې واړول، په يوه كې كارتون و، په بل كې څو مستې نجوني نڅېدلې، درېيم چاينل هم يو تود سياسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټينگه كړه، د تلویزيون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت يې مېايل وشرنگېد، څارنوال د خپلې كورتي جيب ته لاس كړ، مېايل يې غوړ ته ونيو، ورو يې وويل:

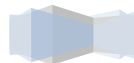
—مهرباني وكړئ، څارنوال (ب)

له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:

—يوه مهمه خبره درته لرم.

—امر كوی!

—يوه اوونۍ مخكې سينما ته نږدې پوليسو يو مړی وموند.

څارنوال په بېرته وويل:

— هو! يو هلک یخنی وژلی و.

په تليفون کې توڅو واور بدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:

— په ظاهره یخنی وژلی و، خو تر شا يې يو لوی جنایت پټ دی.

څارنوال په بېرته وپوښتل:

— تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟

تليفون قطع شو.

څارنوال ژر د مېز پر سرابښې ګوشکی وړپورته کړه، يوه لنډه نومره يې ووهله، وپي

ويل:

— زما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې يو په ونه لوړ سپری ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د

خپل مبابيل سکرین ته وکتل، په کاغذ يې يوه نومره وليکله، کاغذ يې ولاړ سپری ته

ونيو، وپي ويل:

— غواړم پوه شم چې د تليفون دا نومره د چا ده، له مخبرانو پوښتنه وکړئ، ژر!

سپری کاغذ وړ واخيست، په بېرته له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته

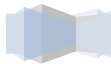
راغی څارنوال (ب) ډوډی خوړله. څارنوال سپری ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته

يې په ډکه خوله وويل:

— څه درک دي ولګاوه؟

— هو صاحب! تليفون له يوې پي سي او څخه شوی و، تليفونچي ويل چې د نهو بجو

په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی يوه پېغله وه چې پوره لس

دقیقې يې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږیدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندني تور وینسته يې په مستو سپين وو.

څارنوال وويل:

—د بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود؟

—صاحب! ويې ويل چې دورځي لسگونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کڅورنې سترگې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

څارنوال وويل:

—پيدا به يې کړو؟

—صاحب! گرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.

څارنوال یوه شېبه غلی و، وروسته يې د مېز پر سر لوېدلي یوه یوه ورجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:

—رښتیا وايي، موندل يې گران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي.

د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپینين يې موبایل وشرنگید، مقابل لوري وويل:

—زما خبره مو زړه ته ولوېده؟

څارنوال وويل:

—خو موږ ثبوت غواړو.

—کیسه اوږده ده، په تيليفون کې نه ويل کيږي.

—نو چيرته سره ووينو؟

مقابل لوري يوه شپبه غلى و، په تليفون كې يواځې د موټرو هارنونه اورېدل كيدل،
وروسته يې وويل:

—خو په يوه شرط!

—څه؟

—زه غريب سپرى يم، ماته به كوم جنجال نه پيدا كوي.

—سمه ده، ژمنه كوم.

مقابل لوري وټوخل، بيا يې وويل:

بناروالى ته نږدې يو كوچينى پارک دى، سباسهار نهه بجې هلته راشئ، په دې واورو
كې پارک تش وي، ما په اسانى موندلى شئ.

تليفون قطع شو.

څارنوال فكر يووړ، بيا يې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تليفون وکړ، هغوى خپل
استول شوى رپوت سم وگاڼه، ويې ويل چې په څېړنه كې كومه تېروتنه نه ده شوې،
د هلك مرگ طبيعى دى او كوم جنايي اړخ نه لري.

څارنوال (ب) لس كمې اته بجې په پارک كې و، له خولې څخه يې سپين تاوونه
پورته كېدل او لاسونه يې د اوږده تور بالاپونښ په جېبونو كې پټ كړي وو.

په کوچني پارک کې څوک نه ښکار بدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سيوري پر سپينو واورو پراته ول او تر پارک له راگرځېدلو کتارو وړ هاخوا پر تور سرک يو يو موټر تېرېده.

پينځه دقيقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې يو سپری ودرېد، دی بوډا و، له پتلون سره يې شنه لونگی تړلې وه او يو پنډ زوړ چمپري يې په تن و. شېبه وروسته يې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر يوه اوږده څوکی کېناستل، يوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وويل:

—چرتي دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرڅه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

—بايد چرتي شي.

څارنوال مخ وړ واړاوه:

—خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندي يې پر خپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل: زه کسبگر سپری يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېر تکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره گڼه گونډه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې تيږولو ځای نه لري، خو مشريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

دا د اتو ورځو مخکې کیسه ده، ما کباب پخواوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانواي نه یې ډوډی غوښته، خو نانواي په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالگرو وې او نه هم څیره او نور ظاهري جوړښت. ورغړ مې کړ، راغی او زما تر څنگ ودرېد. پوه شوم چې وړی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنگه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

—ولې سوال کوي؟

هلک راته وکتل، غټې توري سترگې یې له اوبڼکو ډکې شوې، ویې ویل:

—وړی یم، پیسې نه لرم.

—کور دې چېرته دی؟

هلک یوه شپه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وڅوڅېدې:

—په ایران کې.

حیران شوم:

—نو دلته څه کوي؟

هلک په خواشینۍ وویل:

—مور لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او زما دوه وړې خوښې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، سترې به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیگر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې

ستړيا به مې هېره شوه، يو سهار مغازې ته تلم، پوليسو ودرولم، د مهاجرت کارت يې رانه وغوښت، خو موږ د زرگونو نورو افغانانو غوندي غير قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی يې د سنگ سفيد په نوم يوې بنديخانې ته ولېږلم، يوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بيا يې تر مرزه (سرحد) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرگردانه گرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهيږم چې څه وکړم، قاجاقيب پيسې غواړی، خو زه په گڼېده نه يم موږ، ايران ته د تگ لپاره پيسې په کار دي، ډېرې پيسې.

ما ور نه وپوښتل:

—ولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لري؟

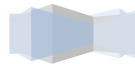
هلک وويل:

—نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهيږم چې په پېښور کې اوسي، نور يې درک نه را مالوميږي.

—نو دا شپږ ورځې دي چيرې تېرې کړې؟

—تر پرونه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وړی وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له ناناويه يوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه يوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په غونډوسکو ويشتل، وروسته

پرتله له دې چې په پارک کې ماته شي، په بیره د پارک له شمالي دروازي څخه ووتل.

د بوډا سر وڅړيد، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

— هلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لگېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لور بینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغبر کړ!

— څلور خوراکه کباب!

ما نور سيخونه د انکار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورگډه کړه او په سيخونو کې سپين بخر کي مه پيښه! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې رااړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځير ورته وکتل، مخ يې راواړاوه، ويې ويل:

— وبال لري، ډوډی ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالگرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر گدايگر راتلل يو يې هم نا امېده نه پرېښوده، يو دوه اوغانی به يې ورته نيولې، دی به پر دځل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډی پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډی ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ

لونیځې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپیپله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پیژني، هر څه به سم شي. هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاگردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته وینې وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخاری تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخاری تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پریوت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکت ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.

زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.

بوډا غلی شو.

څارنوال په بیړه وویل:

__بیا؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

__ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخاری د سره انکار په تنه رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې

سپورې يې ور ته ويلې، خو هوتلي غلی و، هيڅ يې هم نه ويل او سر يې خړېدلی
بنکار بده، وروسته هلک په بيره ولاړ شو، بوتونه يې په پنبو کړل، خو کله چې يې د
دروازې دستگير ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بيا يو کړنگ شو، لويه شيشه
دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لار او هوتل ته سپره هوا رانوته.
بوډا غلی شو.

څارنوال وويل:

— دا يولوی جنايت دی، دا پست هوتلي بايد سزا وويني، بايد.

بوډا وويل:

— ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه
پوهيرئ؟

څارنوال وپوښتل:

— غواړې چې چيرته لار شې؟

— نپوهيرم، بل ځای به په کار پسې گرځم، ما درته وويل، زه يو تکړه اشيز يم، روپی
کمه يا ډېره، کار پيدا کولای شم.

څارنوال وويل:

— خو که تاته ضرورت پېښ شو بيا به دې چيرې پيدا کوم؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

— تاژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

څارنوال وخنډل:

— زه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.

بوډا وويل:

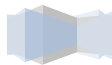
دلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره وليکه، قول دی، که مې کار وموند، په تيليفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.
شبهه وروسته په پارک کې هيڅوک نه و، د ونې پر يوه لوڅ بناخ يو کارغه بنکارېده او د سپينو واورو پر سر څو وچې پانې باد رغړولې.

ماسپښين دوه بجې وې، څارنوال پر يوه خيرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ايښی له تورو چايو ډک گيلاس يې ور پورته کړ، هوټلي ته يې وکتل، ده د ټايپ د يوې جر شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.
وروسته يې ورمېر کور کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکي پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.
څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:
_څه شی غواړی؟
څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې.
هوټلي حيران شو.
څارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارت يې راويست، د هوټلي سترگو ته يې ونيو، ويې ويل:
_څارنوال (ب)

د هوتلي رنگ والووت، پر خو کی کپناست او خارنوال ته یې په وېره وکتل.
خارنوال ورو وویل:
_ کاروبار دې څنگه دی؟
هوتلي وارخطا شو:
_ صیب! بڼه دی، گذاره کوي.
خارنوال له چایو غوړپ وکړ، شونډې یې و خوځېدې:
_ یو شو پوښتنې درنه کوم.
_ امر کوی، صیب!
_ تا شو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوتلي په ماته گوډه ژبه وویل:
_ صیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوي؟
د خارنوال شونډې و خوځېدې:
_ خو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوتلي رنگ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنگ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:
_ دوه چایه، خو روپی شوې؟
_ پنځلس اوغانی
هغه د مېز پر سر پیسې کینودې او دواړه له هوتله ووتل.
خارنوال پسې وکتل، هوتلي ته یې مخ ورواړاوه، په ملنډو یې وویل:
_ په زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکاري، دا دې ولې بدله کړېده؟

هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز
خا نه کې وکړي، وروسته يې څارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې ورپېدې او په
لېزانده غږ يې وويل:

—ماته شوه.

—څنگه؟

هوټلي چيغه کړه!

—له ما څه غواړي؟

څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترگې سره وجنگېدې، څارنوال وويل:

—ته ډېر پست سپری يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په بېرستن ور
ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلای.

—دا دروغ دي.

—زه شاهد لرم، زور کبابي.

هوټلي په بېرته ولاړ شو، منډه يې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونيو، سپری پرمخې ولوید،
سر يې پر يوې څوکی ولگید او له تندي يې وينه روانه شوه.

خارنوال (ب) په خشکه وویل:

— اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وړ اچولی و.

هوټلي سرې لارې تو کړې، خارنوال ته یې وکتل، شونډې یې و خوځېدې:

— نه، ما هیڅ نه دي کړي.

خارنوال تر گرین ونيو، ورو یې وویل:

— تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړې ده، ته به اقرار کوي، ضرور.

هوټلي څه ونه ویل.

خارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې یې څو گامه واخیستل، ودرېد،

سرې ته یې وکتل، په کاور یې وویل:

— ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غونډې د

کړکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزید. سره سا یې واخیسته، ورو یې ویل:

— راخته، یوه معامله سره وکړو.

خارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.

د هوټلي شونډې و خوځېدې:

— زه یې پانسي، ته به کومه گټه وکړې؟

خارنوال وویل:

— د مقصد خبره کوه!

— گوره، د هلک دوسیه تړل شوې ده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنی وژلی، ته دوه

لکه اوغانی واخله او ما خوشی که.

د څارنوال سترگې رډې راوختې، تپت شو، هوټلي يې تر گرین ونيو، په خشکه يې وويل:

—ته ماته رشوت راكوې؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې وړ پورې و، وروسته يې هوټلي ته مخ وړ واپراوه، دهغه غوړ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:

—زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

د واورې سرې

د دلوي د مياشتې لومړۍ مازديگر و چې اسمان سپينو ورېځو ونيو، واوره پيل شوه او په لنډ وخت کې يې يوه لويشت پوتې سپين کړ. وريدا اوږده شوه. يوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کليوال ورته خوشاله وو، واوره يې کاريزونو ته سره زر گڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو سترې کړل، خلق يې تنگ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ يې هم لمر ونه ليد، خدای (ج) ته يې د اورښت د دريدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوريدله، ما په خپله متر ورسره ونيو، نوي سانتيوو ته رسيدله، څوک د باندي نه شو وتلی، گشت وگام نه کېده، ان د نږدې کليو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاريدله او نه هم پتې، ټوله سيمه يو لاس، تکه سپينه وه. ځکه به نو د جومات تر څنگ اوږده کوټه له کليوالو ډکه وه او د تاوځانې په تاوده ځای به ځای نه کيده. ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جيبونو کې به يې له پرتو مردکيو ټکا ايسته او کله کله به يې له لويانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کليوالو کې يو پردی سرې هم ښکاريده، دی يو ژېړ مازديگر کلي ته راغی، شل دېرش افغانی يې ټولې کړې، په جومات کې يې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اوږدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کليوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډير نه غږيده، غلی سرې و، چورتونه به يې وهل، خو کله چې به د واورې بخرکي غټ شول، د ده سترگې به وځلېدې، په خېره کې به يې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به يې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په

غورونو بڼه لگېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوی به په ټيټ غږ ويل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوځانه پروت دی، مفته ډوډی ور رسېږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرگه کړه: "خه يې کوي! ځمکې به يې ډېرې وي .. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود. دوی به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخیست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې سترې ستومانه جومات ته راغلل، اورښت بيا پېل وکړ. بوډا تاویدونکوسپينو بخرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

— مه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

— کاکا! خه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

— خه يې کوي، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالی غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخنډل.

بوډا يوه شپه غلی و، مایې سترگو ته وکتل، اوبنکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وپړې کړې، ورو يې وويل:

—بچيانو! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسیدلی یم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالی ته هم دومره زړه نه خورم، خدای مهربانه دی، له لوړې به نه مرو، خو زه دا سپین بڅرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل، هغوی حیرانې سترگې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید، یوه سره ساه یې واپسته، په خوابدي غږ یې وویل:

— تېر ژمی واوره کمه اوور بده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم نښه و، د کلیو لارې بندې وې، تگ راتگ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راگرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، گولی اووریدې، زما ځوان زوی یې راوویشته او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره وورېږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلي نه شي او خو ورځې د وینو د توپدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپانې مدیر راته وویل:

— د دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وگڼه، که دې زموږ په خوبه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شي.

چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وټاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، څر دوکانونه وو او خلک کم ښکار بدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګی تړلې وه، نیغ په نیغه مې وپوښتل:

—داسې څوک مې په کار دی چې دخیر یو کار یې کړی وي.

سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:

—سپین وغږېره، مطلب دې څه دی؟

—مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.

سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

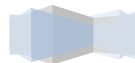
په خبره کې ورولویدم:

—موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدی؟

نیغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:

—لیونی خو به نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

یوه شپبه و دریدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کپسه ورته تېره کړه، برگ یې راته وکتل او ویې ویل:

— حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، څه بابا له کاره مې مه باسه. نامېده مساپرخانې ته راستون شوم.

یوه شپبه مې پخپله کوټه کې سر ولگاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډی ته ورکښته شوم، په هوټل کې گڼه گونډه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډی خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلې پلو غوښت. یواځې څلورو سپین ږيرو ته د بنوروا کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کښاستم، وریچې مې راوغوښتې، د ډوډی له خوړلو وروسته سپین ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبیعي خلک راته واېسېدل، و مې ویل:

— زه په داسې چا پسې گرځم چې دخیر یو کار یې کړی وي. یوه وویل:

— څه یې کوې؟

— غواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته اېښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شپي مې.

د خندا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شپبه و خندل، وروسته یوه له نساوارو په ډکه خوله وویل:

—بېکاره دې بولم.

يوه بل له خپلې خولې ساختگي غابنونه راو اېستل، د خادر پيڅکه يې پرې تېره کړه، بېرته يې د وريو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:

—هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وگرځه.

مخ مې ور واپړاوه:

— خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره يې په بهر کې دي او ښه عايد لري.

— ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی، کار يې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې پيدا کړيدي، زحمت يې ايستلی، خلک په بلا وهي، څه يې کوي؟ هه!

زه غلی شوم، دوی يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روان شول.

خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې يو سړی تر څنگ کېناست، له رنگه تور و، په غابنونو کې يې خلی واهه، ورو يې وويل:

— ما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای يم، خو د سورليو موټر لرم، ډېر وطنونه مې ليدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حيرانی مې وپوښتل:

ولې! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خیر ور رسيدلی وي؟ دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوتلي ته ورغږ کړل! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

— جای در ته راوغواړم؟

— هو

— شين كه تور؟

— فرق يې نشته

هوټلي ته يې مخ وړ واړاوه، چيغه يې كړه!

— دوې شنې

وروسته يې راته وكتل، ورو يې وويل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه، ما درته وويل، كه په ټول ولايت كې وگرځې داسې

څوك به ونه مومي.

سړی غلی شو، د سدری (واسکت) جیب ته يې لاس كړ، سگرت يې راو ايستل،

قوټی يې راته ونيو او ويې ويل:

— سگرت؟

د سر په اشاره مې پوه كړ چې نه يې څكوم.

ده يوه سگريټ ته د اورلگيت دانه ونيوله، له خولې يې سپين لوگي ووت او ويې ويل:

— پښتانه چې شتمن شي دوه كاره كوي، دوهم واده او بدي، يوه بله به درته وكم، هر

يو يې دوه درې موټره لري، نور خيړ يې ونه رسيد، خو كليوته غزبدلي ټول سړ كونه

يې خراب كړل.

خواشيني مې نوره هم ډيره شوه، فكر په مخه كړم، د سړي په غږ مې جټكه وخوړه،

ويې ويل:

— په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

— خو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځي، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بېړه مې ووبل:

— پروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوتې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته وینم، د خوشالی له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سټرو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې درېست موټر ونيو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمايي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله، خو د واټر پمپ کوتې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تریرونو سره په یوه کوچینی خبره وخورل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.

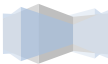
حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترگې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختی له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کبله

اووه کلنې نجلۍ کبلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترگې وړ واپړولې، هغه د کراچۍ (ریږی) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې څړیدلې وې او خپلو پلاستيکي شکېدلو چوټو (خپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کبلې ته

لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو گوتو یې یوه نری لښته ولگېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه!

—مه!!!

نجلی مخ واړاوه، گنې گونې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

بیا یې ترڅنگ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کبلو ډکه وه او د یوې غټې کبلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلی له ځان سره وویل:

—کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

—گوره بچو! دا کبلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلی بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو گونځو ډک و، سترگو یې چڅړي را ایستلې وې او په زنه پوري یې څو تاره سپین وېښته څړیدل.

نجلی په خوابدي غږ وویل:

—ورې یم!

بوډا یو سوړ اسوبلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترڅنگ یې یو کرنگ شو. د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوگرځیده او د سړک څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې ړنگه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولگولې، په ټول قوت یې کراچۍ تپله کړه، څنگ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ

ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې خپلې بېرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترې غږ یې وویل:

— ده ولې په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟

د بودا خړې شونډې و خوځیدې:

— ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړې ده.

— نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وینې! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.

بودا غلی و.

نجلی کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:

— یوه کېله را واخلم!

بودا غلی و.

نجلی څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:

— قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.

نجلی کین لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.

نجلی خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:

— ته ولې چیغې نه وهي!

بودا چیغه کړه!

— کېلې واخلي، کېلې! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانی!

دا وخت توخي واخیست او غلی شو.

نجلی وپوښتل:

— څلوېښت اوغانی ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل:

— هو، بچوا! د پنځو ډوډيو بيه ده.

— نو دا کپلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا يوه فاتحانه موسکا وکړه، يوې او بلې خوا ته يې وکتل، په ټيټ غږ يې وويل:

— اصلې بيه يې ديرش اوغانی ده، که درجن پنځه ويشت راته جوړې کړي، بيا هم په

گټه کې يو، خو گوره بچوا! دا تجارت دی، بيه به ورو ورو را ټيټوو.

داوخت يو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلی سترگې وځلېدې، ځوان د

کپلو بيه وپوښتله، بوډا په بېړه وويل:

— څلوېښت اوغانۍ.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

— پنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان يوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته يې

پلاستيکي کڅوړه له کپلو ډکه کړه.

د نجلی په تندي کې يوه نری گونځه پيدا شوه. د کپلو پلورونکي ته يې په کرکه

وکتل. هغه پيسې شميرلې او تندي يې ورين ښکارېده.

نجلی يو غږ واورید:

— درجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلی په بېړه وويل:

— پنځه ويشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترگو کې يې غوسه ښکارېدله، خو په خوله يې څه رانه وړل.

سړي د يوې پلاستيکې کڅوړې غوښتنه وکړه.

بودا د خواست په ژبه وويل:

—لويه که وره؟

—چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترگې وځليدې، په بېړه يې کبلو ته وکتل، مخکې په نښه کړې کبله يې ور واخيسته، بودا څه و نه ويل، سړی د کبلو په شميرلو بوخت و چې يوه په عمر پخه ښځه يې تر څنگ ودرېده. هغې په غوسه وويل:

—څه کوي! دا هم کيلې دي! ميلمنو ته مې شرموي که څه!

سړي کيلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره يوځای روان شو. بودا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترگې يې نه رپيدې او په وېره يې خپل نيکه ته کتل. بودا يوه شېبه غلی و، بيا يې شونډې يوې خوړې موسکا سره وپړې کړې او په مينه يې د نجلۍ پر خوړو او خيرنو وينستو لاس تېر کړ.

پای

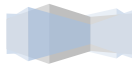

اوسپنه

موټر ودرېد، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټاير ته کتل. شاوخوا مې سترگې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.

گرمي ډيره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.

شل - يو نيم شل گامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، خو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملگری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراكي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيوري ته ناست ول، دوى هندواڼه خوږه او تر څنگ يې په ډېران کې يوې تورې خړې خوله وهله... ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلی، دواړه خيرن وو، څپولي وينسته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندواڼه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو گوتو به یې سرې اوبه وڅخیدې. وروسته یې په هندواڼه جنګ شو، هلک د نجلی څڼو ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې گوتې وتپولې، یوه وړه تیره په گوتو ورغله، هلک د هغې څڼې پر بنسودې، سر یې تیت کړ او تیره زما پر وړانه ولگېده.

دواړه غلي شول.

ومي ويل:

—ولې جنګ کوی؟

سرونه یې وڅړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندواڼې په خوړلو بوخت شول.

خړې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد!

—سوکه سوکه یې خوره!

سترگې مې ورواړولې، نجلی ته یې برګ برګ کتل... له هلک نه مې وپوښتل:

—دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وگوري، شونډې یې وڅوڅېدې:

—خور

—نو بیا یې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

ومي ويل:

—چېرته اوسی؟

نجلی د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومي پوښتل:

—نو دلته څه کوي؟

نجلی خړې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:

—اوسپني مو راوړي، خرڅوو يې.

خړې ته ورنږدې شوم، ځولي د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکتونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ومي ويل:

—دا مو له کومه کړې؟

دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

—څو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنگ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.

نجلی په خبره کې ورولویده:

—درواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومي ويل:

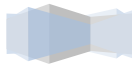
—له هر ځايه چې وي، خو د دارنگه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيدای شي کوم ماين يا روغه مرمی پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې و خوځيدې:

—مور يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيراني مې وپوښتل:

—ډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پر تو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې وویل:
_هلته هر وخت جنگونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي،
که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.
يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانی مې
ووویل:

_دا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

_د يوه پسه په وړانه کې بنده وه.

نجلی په خشکه وویل:

_درواغ وايي! د يوې بنځې له نسه یې راواېسته، هغه مړه وه.

بدن مې زېر شو، يو دروند غږ مې واورېد، دوه ټيټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې،
ماشومانو په ځير ځير پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته گړندی روانې وې،
موټروان هارنونه وهل.

پای

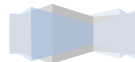

اوږد فکر

حيران شوم. زما ملگري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځير وشرنگاوه، ده کلکه غږ را کړه. بيا يې لاس نيولی کور ته بوتلم. پر يوه پلاستيکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملگري مې له کوتې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره يوځای کوتې ته رانوتل. دوی په ونه کې دومره توپير نه سره درلود. له رنگه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنگر او خيران ښکارېدل. ديوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوگ نه و اغوستی. د دريم غاړه او غورونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېپلي ژېړ پياز را څرېدل.

دوی ټول زما تر څنگ کېناستل. لومړی يو څه ارامه وو، خو وروسته يې خوځيدا ډېره شوه. بيا پر ما راټول شول. يوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتي په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې گړی رانه خلاصه کړي. ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بيا مې تندى ورته تريو کړ، خو ددوی تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنگ و، بيا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ويست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوبدل. چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوی هم په بېړه حمله پرې وکړه. يو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خيرانو څنو ونيو. او دوو نورو هم په بېړه بېړه ليرې لويدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لگولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.

دې نندارې ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملگری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چينغې ماشومان غلي کړل:

—ووخئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملگری مې زما تر مخ یوه توره چاپچوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:

—باد له ډېره وخته!

ما وخنډل:

—څنگه یې کېږي؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغي د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

—او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.

ومي خنډل:

—همداسې ده.

یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:

—وه هلکه! دوهم واده ته دې څنگه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

—څه یې کېږي، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

—څه مجبوري؟

په خواشینی یې وویل:

— کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

— څه کېي ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخنډل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې و خوځیدې:

— زوروره! خدای دې دسپرو کمی نه راوړي.

ومې ویل:

— ولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوی سم وروژه، مکتب ورباندې ووايه او

دکار خلک ورنه جوړ که.

خدایا یې زور ونيو:

— ته هم اجبې خبرې کوي. په تربرونو کې له سپو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه

به نو څه وکړي؟

حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ اوزياته یې کړه:

— ډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حیرانتیا مې وپوښتل:

— څه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لري او بیا دجنجالونو یې له ډېر اولاد سره

څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.

داځل یې په زوره وخنډل. په اوږه یې لاس راکښود او هماغسې یې په خندا کې

ووویل:

— ای ساده گلله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې

دي.

يوه شېبه غلی شو. پټکی يې له سره ليري کړ. په خپلو تورو څڼو کې يې گوتې تېرې کړي او په جدي لهجه يې وويل:

— که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چڅړنو زامنو ډېر غره دی. بيا به دکلي ميراو دکارېزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه يې مفته رانه واخيسته او بيا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نولاس خلاص او توره مو تېره.

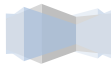
ملگري مې له وروستۍ خبرې سره په ملايو دروند سوک راکړ او په خدا يې وويل:
— تل اوږد فکر وهه! چې سړي مې ډير وي، بيا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟
هه!!

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو!))

دا عنوان د ورځپاڼې په لومړي مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:

((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ... پر سگرتې دانی وویشت، ډاکټر پر سر ولگېد، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونيو، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:

— آفرین! دې ته وایي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا وويني!
نور مې سر پسې ونه گرځاوه. وړی وم، کانتین ته لاړم، دیوه برگر فرمایش مې ورکړ، تیارېدا یې دوه— درې دقیقې وخت غوښت، ماته شوم، ملگری مې مخامخ پر څوکی راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپاڼه یې پر میز وغورول، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
دا خبر دې لوستی دی؟

سترگې مې ورواړولې، گوته یې پر هماغه عنوان اېښې وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))

ورو مې وویل:

— هو! عدالت باید همداسې وي!!

دی یوه شپه غلی و، وروسته یې شونډې و خوځېدې:
ورور یې راغلی و، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې!

یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برگر راته ونيو. خوند یې بد نه و، خو ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وویل:
— نوڅه ته گوري؟

ملگري مي اوڙي پورته وڃولي، شونڊي بي وڃوڻدي:

نه شم کولاي!

ومي خندل:

غوڙه گوله نه ده، که څنگه؟

ويي ويل:

نه! بني پيسي راکوي، خو وخت نه لرم، دري دوسي راته پرتي دي!

داوخت يي ناره کړه!

چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!

د هلک غږ مي واورېد:

دا دی له کړايي مي راويستل!

ملگري مي سر وڅواوه، ماته يي وکتل، ورو يي وويل:

په دي ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړي؟

ځواب مي ورکړ:

هيڅ! بېکاره يم!

ويي ويل:

نو څه ته گوري! دا دوسيه ته واخله!

د هغه وړانديز مي خوښ شو، دقاتل دورورد مبايل شمېر ه مي ورنه

واخيسته، برگرمي وڅوړ او په بېره پورته دفتر ته وختم.

په يوه اوږد او تنگ دهلیز کې په يوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته
نمجن سمیټي دیوالونه وو، سوږ بوی ترې لټېده... عسکر ښي لور ته
وگرځېد، په هغه پسې مې ګرځېدې ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې
وې، لاندې خوږ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوتونو په ټکا پسې تلم، د یوې
درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:
_دې خواته!

ورمخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیاري سره اشنا شوې، یوه
وړه کوټه وه، کوچنۍ دريځه یې درلوده، په دريځه کې پنډه سیخونه ولاړ
ول.

عسکر وویل:

_یو پاو وخت لري!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یوه سپري تر ځان پټو تاو کړې و، غولي ته یې وچې
سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

_زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر
دوسیه له سره غور وشي.

ماتله شوم، خوسپري کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړ بدلی سر ناست و.
ورومې وویل:

—گوره! مور دومره وخت نه لرو! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا
خخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول باید په
خبره پوه شم، کیسه څه وه؟ تا ولې ډاکټر وواژه؟
نېغ یې راته وکتل... پوخ ځوان و، سترگې یې پرسېدلې ښکارېدلې، گڼه
توره بریره یې درلوده، لونگی یې تړلې وه.

ورو یې وویل:

—څه گټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورو لوبدم:

—دا قانون دی، ته د دوهمې او دریمې محکمې غوښتنه کولای شي، زه به
هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق
نه کوي، ژوندی خو به یې!

ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاور مې وویل:

—تا ولې د ښار مشهور ډاکټر وواژه؟

خندا یې زور ونیو، ښه شپبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سپری د
اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې
ووویل:

—هغه قاتل و!

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

—ته څه وایي؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم یې درلود، په عزت
یادېده!

یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یو دم وخنډل، په ملنډو یې وویل:
— څه وکیل صیب! څه! زما غم مه کوه! نه مې یې په کار!
دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:
— زه له ډیرو مجرمینو سره غږېدلې یم، خو ته په ټولو کې ناپوه یې، په خپل
خیر نه پوهېږې!
له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پایڅې ونيولم، ورو یې وویل:
— کینه! دومره تیزی مه کوه!
کېناستم.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
— زه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود، یوه ګوله وچه، لنده رارسیده،
قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.
دوه میاشتنې مخکې مې د ژني زوی په ګېډه درد شو، اول یې درد کم و،
دومره سر مو پسې ونه گرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع کړې،
مور یې بادیان ورته وټکول، توده خېسته یې پر نامه ور کېښوده، د کلي له
ملا یې تاویز ورته راوړ، خو ګټه یې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوبنت، ټوله
شپه ترې راگرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره وینن وو.
په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست،
هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو ډاکتر و، د غاښونو
ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول
شي.

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاڅه سپرک ته وختو، پوره یوساعت مو منزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راوساوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دريڅې په تته سپینه رڼا کې یې سترگې له اوبښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده څوکی ځملاوه، ډاکټر یې سرته ودرېد، د هلک گېډه یې څو ځله کېکارله... وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!

هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانی رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکټر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

— هلک اپنډکس دی.. باید ژر تر ژره عملیات شي.

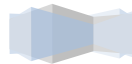
بیا یې یو کاغذ راته ونيو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی، لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستيکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکټر بل کاغذ راته ونيو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکټر وویل:

— ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانی تحویل کړې!
خوله مې واژه پاتې شوه، په بیره مې خپل جیبونه ولټول، یو نیم سل اوغانی
راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لت په لټه اوبست، مور یې ژړل...
له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جیبونو ته لاس کړ،
یواځې دوه نیم زره اوغانی برابرې شوې.
بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت... په خواره خوله مې وویل:
— ډاکتر صیب! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانی دي.
برگ یې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وویل:
— خیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې راوړم.
پرته له دې چې راته وگوي، ورو یې وویل:
— کاکا جانه! دا شخصي کلینیک دی!
غونې مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خر بلې زڼې ونيو، هغه شاته شو، په خشکه
بې وویل:
— ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.
له دې سره یې گډې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
— وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل
ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم!

د هلك چيغه مي واورېده... كېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه يو گام خټ ته شو، لاړ، خپله سپينه چپنه يې ويسته، بكس ته يې لاس كړ، تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مي وويل:

د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پيسې وغواړه، خو... په خبره كې راولوېد:

— ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضايع كوه! لاړ شه او هلك يوه دولتي روغتون ته وسوه!

داوخت يو تيليفون ورته راغی، له سلام وروسته يې يودم وخنډل، په خبرو خبرو د ورسې خواته روان شو.

په بېره دهليز ته ووتم، هلك ارام پروت و، سترگې يې سپينې راختلې وې، لنډه لنډه ساه يې وهله...

د گاونډيانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونيو، پر زينو مو كېسته كړ، هلك مو د موټر په شاتني سيټ كې پرېست، په بېره دواخانې ته ورغلم، د يوه نږدې دولتي روغتون ادرس يې راته وليكه، د باندي را ووتم، تر موټر گني كسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مي پر پاخه سر ك پرته وه، له خولې يې سپين ځگونه توبدل، موټر ته مي وكتل، يوه گاونډي زما د زوی ژامه ورتړله... پر سترگو مي تياره راغله، ساه مي بنده بنده كېده، سر مي دروند و، منډه مي كړه، پر زينو وختم، ډاكتر له شيشې څخه د باندر كتل، په تيليفون كې يې خبرې كولې، خنډل يې... لږمون مي اور واخيست، د مېز پر سر يوه سگرت دانې ايښې وه، لاس مي ور وغځاوه، درنه راته واپسېدل، فكر كوم چې له ډبرې جوړه وه، سگرت دانې مي پورته كړه، ټول زور مي په

نبي لاس کي راتول کړ، سگرت داني د سپري پر ککړی ولگېده، اخ ته هم پاتي نه شو، سپينې سترگې راواوښت.
سپري غلی شو. ما ورته وکتل، له سترگو يې رنې اوښکې روانې وې... وروسته يې سر پورته کړ، په ژرغوني غږ يې وويل:
_قتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژنې او څوک يې هم!!!
سپري يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
پای

وېره

ما ډېرې وېرې لېدلې خیرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، یوه خېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.

داپخوانی خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچینی، خو بڼه مې په زړه دي، بدنې او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پریمینخل. نیکه هډور سړی و، نه مې هېرېري، چنگ برېتونه یې لرل، چونډاره کوچیانې کمیس به یې اغوست او سپینې څنې به یې له ورېښمینی ژېرې لونگی راوتلې وې. یو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډی وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلنو ته په جومات کې ډوډی ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، یوه اضافه خونه یې درلوده، دې ته به یې د سنتو ځای وایه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډی وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا یوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره یو ډنگر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونږی زېره یې درلوده او گولې ته به یې خوله تر اندازې زیاته خلاصوله. دوی تر ناوخته ناست ول، خبرې یې کولې او کله کله به یې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوی تر ډېره له یوې او بلې وغږېدل، بیا د دروازې کرپ شو، تره مې له بستري سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، خېره یې نیولې وه، په وېره یې وویل:

—زه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانی ورته وکتل، د میلمه شونډې و خوځېدې:

—ته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه وخنډل:

—هیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې!

د سړي تندي گونځې پیدا کړې، په خواره خوله یې وویل:

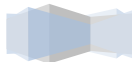
—د خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو

دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شپه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه یې وویل:

—تا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

لېونی

بوډا وویل:

—ته یې نه پېژنې! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، نښاپست یې نوم درلود، تورپېکی نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بیره پر خپل مخ پورونې ورکش کړ، لېونی ته یې وکتل، په ډېران کې یې گوندې وهلې وې، خپولې ریره یې درلوده، گږبن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستيکي ستنې ور ټولولې.

د ښځې سترگې له اوبښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیونی ته وکتل، بیا یې د ټکری له کونجه بوډا ته سترگې ور واړولې، هغه دوه درې گامه لیرې د یوه ځوان تر څنگ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه!

—ډاکټر صیب! دا زموږ د خوارانو وار به کله رارسیري؟ ټکنده غرمه دې کړه!
سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وویل:

—مرداره مو کړه!

سړي په غوسه ور ته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.

د بوډا تر څنگ ناست ځوان وویل:

—سړی دې یوه روپی کړ.

بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکى ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

—بنه ځواني يې ده.

د بوډا تندى تریو شو، په خشکه يې وويل:

—خود نو! د ورځې درې څلور شله مریضان گوري، سل اوغانى فیس اخلي، لمر يې نه دی لېدلى، ته زموږ غوندي کولبه پرې وکړه، بیا يې گوره چې د پالېز ډاروونکى ورنه جوړېږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

—څه بابولاله وايې! لیونى در یادوم، ته ورته وگوره، هډور ځوان دى.

بنځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وپنسته ليرې کړل.

بوډا وويل:

—اوس خو لکه لوټه خړ پر بنکاري، که تا په ژنیتوب کې لېدلای وای، د گوتې غمى و، غمى!

ځوان یوه شپه غلى و، بیا يې د خپلي سدرى جیب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوېسته، یوه چونډى نصور يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:

—نومره دې خوومه ده؟

د بوډا تندي گونځې پيدا کړې:

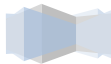
—نه پوهیږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

—دوى تر ما مخکې راغلي وو.

خوان نښور تو کړل، خاورې يې پرې وړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:
_ته يې کيسه راته وکه!
بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترگې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:
_ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله، نجلۍ يې د بل يوه
په نامه کړه، دی هم ليونی شو، بس!
_نو مينه څوک ليونی کولای شي؟
_نه پوهېږم، ورشه! ليونی به درته ووايي!
دا وخت د کلينیک په دروازه کې يوه تن چيغه کړه!
_د ملک تور لور، تور پيکۍ!
چا خواب ور نه کړ.
سړي په لور غږ خپله خبره تکرار کړه!
_د ملک تور لور تور پيکۍ!
دا وخت يوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او رو ته څنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بېړه
يې ورته وکتل، نجلۍ وويل:
_مورې! نوم دې نه اورې! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنگه دره کې انگازې خورې کړې:

کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژبړو پښو یې زور وکړ، له تېرې پرنې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ بڼاخ کېناست:

کاغ، کاغ، کاغ...

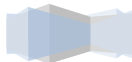
ولاړو خلکو سترگې ور واړولې، یوه تېرې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوگرځېد او یوه هسکه یې دناستي لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.

وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بېرته یې مول خلاص کړ او په دره کې د کانگو او استفراق غږ پورته شو.

خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونگی تر پزو تاو کړې وې، په سترگو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه

وروسته د درې په پورتنی سر کې د وړو تیرو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پتکی یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه بریره یې باد یوې خواته اړولې وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بیا یې څو لږزنده گامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوړ په سپینو وړو تیرو دوینو سره ټاپونه پرېښودل.

بوډا د يوه پرمخي پراته ځوان سر ته ودرېد، لينگي يې ولږ ځېدل او کله چې يې خوار ځنگنونه پر وړو تيرو ولگېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نری گوتې د سپري پر اوږه ولگېدې، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سپري تور او گارگوتي ويسته سپيره وو، مخ يې شين او پرسيدلی بنکار بده او لوڅې توري سترگې يې له ژېرو مېريانو ډکې وې.

بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سپري ور پرېوت، د هغه مخ يې په بنکلولو بنکلولو لوند کړ او په تنگه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه!

— اه زويه! اه زويه! اه.....

پای

دوه شپې

تیلیفون وشرنگېد...

پر تخت پر تې ځوانې ښځې سترگې رنې کړې، د خوب د گروپ په سره او تنه رڼا کې
یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني میز ته ور وښویده، گوشې یې
پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:

— څوک یې؟

غورې بې و تخنېد:

— اه! گرانې، زه یم.

ښځې یو اوږد اررمی ویست، ورو یې وپوښتل:

— څنگه یې؟

— ښه یم، گرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.

ښځې خبره ور پرې کړه!

— څه وخت راځي؟

مقابل لوري وویل:

— بس! د طیارې ټکت مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېیمه

به په کور کې یم.

ښځې یو سوږ اسویلی ویست، تندي یې گونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله

چې سړي وار رومبې کړ:

— اه! گرانې! پوهېرې چې څومره درېسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته څومره تريخ دی، هو رښتيا! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړگۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلې نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم!

ښځه په خبره کې ور ولويده:

— گرانه! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، سترې به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وويل:

— دا دوه ساعته لټ په لټه اوږم، خو ستا پاکه او معصومه خبره مې تر سترگو سترگو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېرم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟!

د ښځې شونډې و خوځېدې:

— همداسې ده.

سړي وويل:

— ښه گرانې، دادی ما ستا په ياد سترگې سره ور ورسټې، په دې هيله چې په خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښځې په بېره گوشۍ کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:

— احمقه!!!

د هغې ترڅنگ پراته ځوان څنگ بدل کړ، پرته له دې چې سترگې رڼې کړې،
شوندې يې و خوځيږي:

— څوک و؟

— خاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ښکته کړه، ورو يې
ووويل:

— خوا مه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

د مورگانو پاچاهي

ځوان مورک وويل:

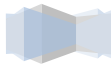
— پلاره! د پنېر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زور مورک د پنېر ټوټه ور واخيسته، تېره غاښونه يې پرې ټينگ کړل، اوږد وغځيد او بيا يې سر پورته نه شو.

د ځوان مورک کوچنی گړدې سترگې له اوبنکو ډکې شوې، ښه شېبه يې وژړل، بيا يې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري مورگان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان مورک امر وکړ چې دده د پلار پرسيدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په يوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان مورک خپل پلار وژلی، ده ته يې د پنېر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسيدونکي مورگان يې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان مورک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسيدونکي مورگان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، يوه چاغ مورک د پيپسي يو زنگ وهلی ټيمي بوتل وټنگاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه مورگان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنگر، عاجزه او وېرېدلې ښکارېدل. ځوان مورک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:

— ما د جوارو د پټي د اوسيدونکو مورگانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

له دې هېسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي مورگان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواږه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمگړتيا وويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی گام به دا وي چې نوي وزيران و ټاکم، مخلص وزيران، داسې چې له عادي مورگانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توگه گټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځی جگړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، مور به هڅه وکړو چې په گډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسرا تمند ژوند څښتنان شو، مور د خپلو گاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو مورگانو سره دوستانه اړيکي غواړو، د دوی کروندو ته په درنه سترگه گورو او له دوی څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان مورک د اتحاد، د پټي د بيا زرغونېدو او د بيان دا زادی په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسيدونکو مورگانو خوشالی په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم او تيارې دوره نوره تيره شوه، مور د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنۍ کار د دريو نويو وزيرانو انتخابول وو، ده هغه وزيران وټاکل چې د ده له پلاره يې بڼه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ يې په کارتن کې پروړه هو اړه کړه او کارتن يې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وگاڼه. د غوړو له تيم څخه هم هغه مورگان خوشې شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو مورگانو د ځورولو په تورونو نېول شوي وو.

د جوارو د پټي مورگان خوشاله ښکار بدل، دوی د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټي اباد و ويني، مورگان د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسيدونکو موکانو ته زيری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر مورگانو ووبشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې يو مورک هم په خوراک پسې د باندي را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې واژگې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندي را ووتل، پټي تر پخوا سپېره ښکارېده.

مورگان بيا تر کارتن را تاو شول، دوی د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوی په گډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته ښه کېدای شي. ده زياته کړه چې مورگان ډېر دي او په گډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د مورگانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوی خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پتی همداسې وچ پاتې شو. په دریم ځل چې د پتی مورکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوی غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې مورکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په خپله کار وکړي، د پتی په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي. د ځوان پاچا دا خبره د پتی په مورکانو ښه ونه لگېده او یوه پاچایې کفایته وگاڼه. دې سپکاوې وزیرانو ته غوسه وروسته او گنهگار مورک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سره سینه وویل چې د پتی مورکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوی حق دی.

دریم ځل د پتی پر مورکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوی د پتی له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچپدل... څه موده وروسته بیا خوبولي مورکان له خپلو سوږو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتی مورکان باید پخپله کار وکړي، پتی زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د مورکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوی سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د مورکانو د خوږو غم یې ونه خوږ او د جوارو د پتی اوسیدونکو مورکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه مورکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولگوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.

د وزیرانو سترگې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونيول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې گرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره مور پخپله ملامت یو، د پتي مور کانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوی مو مفت خواړه ووېشل، سوالگر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه گرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پتي مور کانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوړه وه، نېستي وه، جگړه وه، خوله پاچا څخه یې سترگه کېده، په سوال نه وو اموخته او هر څه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پانې لاندې یو مورک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل مورک خوله ور لگولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توگه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونيو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پتي په سپیره ډاگ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو مور کانو به کوچني مورکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پتي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، گډوډي ډېره وه، وچې پانې په وینو سرې وې او ان د گاونډیو پټیو مورکان به هم د جوارو پتي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني مورکان به یې تښتول.

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېر بدله، هره ورځ به ترڅه خبرونه ور رسېدل، غلاوي او قتلونه ډېر شوي وو، گاونډيو تېرى کاوه، د پتي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپين شول.

په پاى کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له گاونډيو څخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو څخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالي دا وړانديز ومانه، دا به د جوارو د پتي په پولو گرځېده او هغه مورک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، مندې يې غوښتې او بيخوبې ته ضرورت پېښېده، ځکه پيشو ډېره ژر سترې شوه، خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پتي په مورگانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پتي درې څلور مورگان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خوله وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کوچ کې ستوني تنغ پروت و، سترگې يې پتي وې، زړه يې غمونو درولى و او بدن يې پرسيدلى ښکارېده.

پاى

بدمرغي

نجلی پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي
خُنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې
راگرځيدلي کسان خواشيني وو، دوی په راوتلو رډو سترگوځوانې نجلۍ ته کتل او په
خېرو کې يې گونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه!

—تور کوډگر ناوخته شو!

تر څنګ ولاړ سپري په عاجزی وويل:

—د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډگر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوی د سهار په
خړه کې حرکت وکړ، اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.
پاچا خپله اوږده چپنه ورتوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکې ژېړ تاج يې
له سره لير پکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې گوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلۍ
و، وروسته يې ډډ غږ. د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

—که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تبغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړيدل، په خېرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند
په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه مانۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د
درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېر بدله، خولې يې ځگونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د بڼي لاس گوتې تاوې وې.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلی لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنگ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پر بوته.

لمر په لوېدو و چې د مانې يوه عسکر د تور کوډگر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترگې نېولې وې او ټولو د تور کوډگر د راتلو انتظار اېست. شېبه وروسته يو زوړ سړی رانېکاره شو، دی تک تور و، گڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خر سپنسي پېپلو شو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډگر مخ ور وا نه ږاوه، لاړ او د نجلی تر څنگ پر کټ کېناست. بڼه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلی اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترگو يې يوه توره حلقه راگرځيدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځگ پروت و. تور کوډگر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککړی، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيړن جام يې راويستل، وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکت شو څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

زه په تور کوډگر باور لرم.

تور کوډگر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډگر شونډې تر ډېره خوځېدلې، بيا د نجلی تر څنگ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې

واچولې، له جام څخه یو تور لوگی پورته شو، له دې سره د نجلی سترگې رڼې شوې،
ځنځیرونه وشرنگیدل او تور کوډگر چیغه کړه!

—اې شیطاني اروا! ته څه غواړې؟

د نجلی خوله له ځگونو ډکه شوه، تورو سترگو یې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته
یې سترگې سرو وینو ونېولې. ناڅاپه یې له شونډو یو ډنارینه غږ راووت، دې غږ په
سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وویل:

—تر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځیرونو شرنگا پورته شوه، تور کوډگر په چټکۍ سره تر نجلی
راوگرځید، په لاس کې نېولې ککړۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له
خولې را ووتل. د نجلی رنگ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوگرځېد، سترگو یې
توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چینې لستونې یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل
ځای ودرېد

تور کوډگر وویل:

—د پاچا پر لور جادو شوی، نجلی هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان
وویني.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ وړ واړاوه او امر یې وکړ چې تر ټولو بدمرغه
انسان ور ته پیدا کړي.

له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وگرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چينغې يې وهلې چې تر ټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماڼۍ کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سروڼه ځړېدلې وو او د تور کوډگر له خولې څخه نامفهومه کلمات راوتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په یوه کټ کې داسې سپرې راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لویې بوتې ته ورته و.

سپرې وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جگړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوې دي او د مخ لوی پرهر يې هم د تورې نښه ده.

د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنگیدل، د نجلۍ سترگې سرې شوې او له خولې يې ځگونه وبهیدل. تور کوډگر د سپرې د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جگړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې راووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.

نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنگر ماشومان ودرېدل، ماشومان ناروغه ښکارېدل، د وږي د خپلې مور لمن ټینګه نېولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوتې راوړل چې ځناورو وخورې، اوس دوی څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوړې مړه شول، نورو ته يې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوی په

يو ه وېرانه کې اوسي، يواځې څلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بيا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.
ځنځيرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر بنځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تور کوډګر وويل:

ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلاي.
شبهه وروسته يو په ونه لوړ بنيادم په سالون کې ودرېد، ده بنکلې جامې اغوستې وې، له رنگه هم سپين و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدل. دده په لېدو د پاچا او درباريانو په څېرو کې گونځې پيدا شوې، خو تور کوډګر وويل چې خبرې دي وکړي.

د سړي سر وځړيد او له خولې څخه يې يواځې يوه جمله راووته!
—زموږ خاوره پرديو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لويې شيشې ولږځيدې، له کټ څخه يو تور لوگۍ پورته شو او يوې ويروونکي چيغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!
وسوځيدم!

لوگۍ په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به يې د پړانګ کله د ليوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شبهه وروسته يوه وحشتناکه انگولا پورته شوه، يوې سپينې رڼا ولاړ خلک اړ ايستل چې خپلو سترگو ته لاسونه ونيسي، چوپه چوپتيا شوه او شبهه وروسته د نجلی حيرانه غږ واورېدل شو!
—پلاره! زه مو ولې تړلې يم؟

تور کوډګر وويل:

— تر ټولو لويه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

يو مړی وشو، مرکه کښاسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يواځې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.

کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشیني و او د زړه په زور یې خندل.

علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانی پوروړی دی، سړی هر سهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.

په حیرانی مې وپوښتل:

—خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقاني دې هم خپله ده، بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

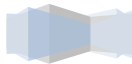
—شکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست، شونډې یې و خوځېدې:

—څه درته ووايم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب

کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو

ته يوه مياشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

يوه شېبه غلې و، بيا پرته له دې چې راته وگوري په خواشینی يې وويل:
— نه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

— شپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!
زه هم په بېره د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

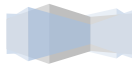
خدای ته مې شکرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشینی راته وويل چې د ملگري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مږه راوايستل، يواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر گوتو تېر شو، گوله مې کښوده او پر بايسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوی کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو ديوالو پرځای غټې تورې لوتې پرتې وې، چاراته وويل چې ملگری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږيره يې بېره وه او تر مخ يې څو جريبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وگوري په غريو کې يې وويل:

— د غنمو ر بېلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم! په چا يې وخورم!

پای

کپله

کونگری ژړل ... مور یې راغله، بچي ته یې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته یې
خیرن پری ور لوېدلې و، په لکی پوري یې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور یې په کاور وویل:

— چا دومره خورولې یې؟

کونگری ژړل ...

مور یې په پاسته غږ وویل:

— چرغې دا کار کړې؟

کونگری د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوړاوه.

مور یې وویل:

— خوسکی و.

نه

— م م م م پیشکه؟

نه

مور یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

— دلته خوبل څوک نه اوسي.

کونگری خپله لکی وخوړوله، په غریو کې یې وویل:

— انسان و.

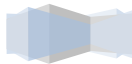

مور يې يودم وخنډل، د کونگري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې

وويل:

—اه گرانه! راځه چې څو، له انسانانو څه گېله!!!

پای

پښتون

سړي غټه لونگی تړلې وه، راغی، زما تر څنگ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:

— غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خوراته ولیکه! هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نښوار پراته ول، څېره یې څړه ښکارېدله، ورو مې وویل:

— خيرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه! ده برگ راته وکتل، یو دم یې وخنډل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:

— یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه! بس! دا یې هم نخشه! چاره نه وه، ومې ویل:

— سبا ته یې وغواړه! سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:

— ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زورورې کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکت ګولی یې هم ونه خوري. په حیرانۍ مې وویل:

—ته خو بدی دار نه یې، آرام ژوند لرې، نو مورچې څه کوي؟

په زوټه یې وخنډل:

—ای ساده گله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!

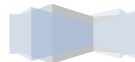
دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خپره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د

بېگه یې نه لرل، خو کله چې یې د خټو کور جوړاوه، لومړی یې د گراج ځای پرېښود،

ما یې علت وپوښت، ده راته وویل:

((هی هی انجنیر صاحب! خدا کلانه! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

مورنی ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

— تا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سر وځپېد.

پلار وویل:

— څلور میاشتي یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږي!

د جامو د گنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه بنځه په خبرو کې ور ولوېده:

— سرپه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.

د سرپي تندۍ تریو شو، لاسي بکس یې ور واخېست، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

بنځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

— گوره زړگیه! ته باید خپل درسونه ووايي، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې

چې که په سبقونو کې تکره وې، نو یو بڼکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

بنځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

— هله گرانه! د مکتب وخت دې دی!

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوتونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سره وه، ماشوم د سپرک پر غاړه ودرېد، موټر گړندي روان ول، یو لاروی

وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونيو، د سپرک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

پاو وروسته ماشوم په ټولگي کې و، معلمې يې پر توره ډړه د الفبا توري وليکل، په لوړ
غږ يې وويل:

—خوب قندولکا! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید!

ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...

شېبه وروسته معلمي وپوښتل:

—قندولکا! تو چرا نوشته نمیکنی؟

ماشوم ورو وويل:

—خه؟

د معلمي شونډې و خوځېدې::

—چه گفتي؟

هلک بيا خپله خبره تکرار کړه!

—خه وکم!

معلمي تندي تريو کړ!

—بچيم! مه پشتوره نميفامم! تو چه ميگی؟

ولاره شوه، د يوه بل ماشوم تر څنگ ودرېده، په خوشالۍ يې وويل:

—آفرين بچی لایق، چقه زود نوشته کدی!

د تختې پر سر پر يوه لوی کاغذ ليکل شوي وو:

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

خوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوخيو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منگي يوي خواته کور شو، ولوېداو له درب سره مات کلدور کي (د منگي توتي) يوي بلې خواته ولوېدل.

نجلی پر ژامه سوک وخور، لارې يې باد شوې، کين لورته ږنگه شوه، سر يې د چوترې پر سميتي ژي ولگېد، خای پر خای پر بوته.

هلک د هغې تشي ته لغتې ونيولې، په عمر پخه بنځه له کوتې راووته، هلک يې پورې واهه، پر نجلی وړ پر بوته او له خولې څخه يې ښېراوې راووتې:

— خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وينې...

هلک لاس وړ وغځاوه، بنځه يې تر مټ ونېوله، نجلی ته يې دوه—درې سوکه ورکړل، خای پر خای ودرېد، له خولې څخه يې ځگونه باد شول:

— وژنم يې!

دا يې وويل او ديوال ته نږدې د خري پر کته کېناست.

ښځې خپلې لورته وکتل، سترگې يې سپينې راختلې وې، غاښونه يې په وينو سره ول، ښځې په ژړا کې وويل:

— مړه دې کړه!

هلک لارې تو کړې، پر خپله بهيدلې پزه يې لستونې تېر کړ، څه يې ونه ويل.

د نجلی زگېروى واورېدل شو، شېبه وروسته يې سترگې رڼې کړې، يو دم يې وژړل، ځان يې د مور غېږې ته وړ واچاوه.

مور يې د هغې په ککړۍ لاس تېر کړ، گوتې يې په وينو سرې شوې، په غريو کې يې وويل:

—خه ووايم، خدای دې خوانيمرگ کي.

وروسته يې د نجلی ټکړی سم کړ، نجلی ولاړه شوه، زانگې وانگې کوتې ته ننوته.

نبخې هلک ته مخ وړ واړاوه، ورو يې وويل:

—خه خطا، خه گناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:

—دا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندي وځي!

مور يې چيغه کړه!

—نو په دې کې خه خبره ده؟

هلک په غوسه وويل:

د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!

نبخې په غريو کې وويل:

—زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينخوا! اوبه

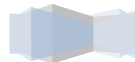
راوري!

هلک چيغه کړه!

— دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار ولېده! مرداره به يې کم

له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنگ وړ کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**